

Holly Hepburn

Een nieuw begin

Het winkeltje van verborgen schatten – deel 1

1

Het oog van Hope Henderson viel meteen op de flamingo.

De lange, trotse en verbluffend roze vogel stond in het midden van de etalage en eiste al haar aandacht op. En hij was niet alleen, zag ze toen ze verdraagde om eens wat beter te kunnen kijken. Hij had meerdere gevederde broers en zussen van verschillende lengtes en tinten roze. Naast hen stond een grijs met zwarte reiger, die op ingenieuze wijze was gemaakt uit gedraaid metaal. Erboven waarschuwde een bordje voor het opstapje. Een ander bord wees vrolijk naar het circus, maar voor zover Hope kon zien, wees de pijl rechtstreeks naar een oude, met bloemen versierde pot. Daarboven hing een ingelijste oude poster met een reclame erop voor een luchtballonnenrace naar Parijs.

Hope stopte met lopen, gefascineerd door de verschillende producten en het gebrek aan eendracht en overzicht. De winkel zat in een hoekpand met twee grote boogramen aan weerszijden van een glanzend gele, schuine deur. Een prachtig grijs schommelpaard vulde het raam naast de flamingo's, zijn glanzende zwarte manen glinsterden in het licht van de late ochtendzon. Eén oog leek Hope strak aan te kijken en even wist ze zeker dat ze gehinnik kon horen. Als kind voelde ze zich altijd al aangetrokken tot deze winkel. Elke keer als het gezin naar York ging, wilde ze hier koste wat kost even langs. En als studente in Londen had ze veel te veel zondagmiddagen Portobello Market afgelopen, fantaserend over wat ze zou kopen als ze er geld voor had. Maar dit was niet Portobello Road, en ze was heel ver verwijderd van Londen. De gotische spitsen van de York Minster, de kathedraal, die net zichtbaar waren in een zijstraatje, herinnerden haar daar wel aan. Ze was thuis, na meer dan tien jaar weg te zijn geweest.

De naam van de winkel, die in kersenrode letters en versierd met

bladgoud boven het felgele hout prijkte, prikkelde zoals altijd weer haar verbeelding: THE EVER AFTER EMPORIUM, wat zoveel betekende als ‘de sprookjesbazaar’. Hoe kon je niet betoverd worden door zo’n naam, vroeg ze zich af. Eronder, in kleinere letters, stond: *Leveranciers van grote en kleine schatten*. En daaronder: *Opgericht in 1902. Eigenaar: de weledelgeboren heer James T. Young*.

Hope staarde nog een paar minuten naar de ramen, zich verwonderend over de verbazingwekkende combinatie van voorwerpen. Het was lente en achter haar op de stoep liepen hordes toeristen, maar daar was ze zich totaal niet meer van bewust. Ze schrok pas weer op toen de klok van de Minster aangaf dat het kwart voor twaalf was en haar eraan herinnerde dat het tijd was voor de lunch met haar zus. Ze wierp een laatste nostalgische blik op de winkel, zette een stap naar achteren en hees haar tas weer op haar schouder om te kunnen vertrekken. En toen viel haar oog op de vacature.

*Het winkeltje vol verborgen pareltjes
Op zoek naar parttimemedewerkers
Ervaring niet noodzakelijk
Vraag binnen naar meer informatie*

Het briefje was handgeschreven met felturquoise inkt en Hope concludeerde uit de extravagante lussen en krullen van de letters dat de schrijver iemand was die zelfs de meest praktische zaken stijlvol kon maken. Eventjes raakte ze in de verleiding om de deur te openen en naar binnen te lopen. Toen ze klein was mocht ze niet naar binnen, maar nu hield niets haar nog tegen. Bovendien riep haar familie al een tijdje dat ze een nieuwe baan moest zoeken. Het was al een paar maanden geleden dat ze gedwongen ontslag had moeten nemen, en ze was te druk geweest met de verkoop van haar huis in Londen en de verhuizing naar het noorden om zich bezig te houden met de volgende stap. Maar zij bedoelden een echte baan: op een kantoor met mensen die ze moest leren kennen door te praten over hun weekendplannen en de films die ze hadden gekeken. Ze doelden niet op een parttimebaan in een antiekwinkel, hoe leuk ze die winkel in haar jeugd ook had gevonden.

Met tegenzin liep Hope weg van het Ever After Emporium. Door de koele en in de schaduw gelegen Minster Gates liep ze naar de kathedraal, waar Charlotte op haar zou wachten. Misschien zou ze na de lunch nog even langs de winkel gaan: ze hadden daar vast wel iets om haar nieuwe appartement wat mee op te fleuren. En wellicht zou ze dan ook nog even navraag doen over die baan.

‘En, hoe gaat het nu met jou?’

Een onoplettende voorbijganger zou denken dat Charlottes aandacht volledig werd opgeslokt door de appelmoes die ze in haar dochters mond probeerde te schuiven voordat de peuter die weer kon uitspugen, maar Hope kende haar zus langer dan vandaag. Ze had gezien hoe Charlotte haar ogen tot spleetjes had geknepen toen ze elkaar begroetten buiten de kathedraal, en die oplettendheid was niet weggezaakt toen ze naar Lucia in Swinegate Court waren gelopen en in de zonovergoten binnentuin hadden plaatsgenomen. Zelfs de aantrekkelijke ober en het geklets van de andere gasten konden haar niet afleiden: ze had haar bestelling doorgegeven en vervolgens direct haar amper verhulde oordelende blik weer opgezet. Zo keek Hope’s hele familie naar haar en ze wist dat de details over haar uiterlijk en gedrag van vandaag gedeeld zouden worden. Niet om te roddelen of om onaardig te doen, maar met de liefde en bezorgdheid die ontstonden uit een verlangen om te helpen. Hope hield daardoor alleen maar meer van ze, ook al wilde ze dat ze haar gewoon zouden geloven als ze zei dat het prima met haar ging.

‘Prima,’ zei ze, terwijl ze wat schelvis puttanesca op haar vork prikte. ‘Ik begin te wennen. Ik heb in elk geval de meeste dozen al uitgepakt.’

Charlotte keek kort haar kant op en concentreerde zich toen weer op haar peuter, Amber. ‘Je bent nog steeds te mager. Eet je wel genoeg?’

Die kwam eveneens vaak voor op de ‘Gaat het wel met Hope’-bingokaart. Ze stopte de vork vol schelvis in haar mond en begon te kauwen. ‘Ja, ik eet genoeg,’ zei ze, toen ze haar hap had doorgeslikt. ‘Ik eet twee ons groenten en twee stuks fruit en ik sport regelmatig. Ik drink niet en gebruik geen drugs.’

‘Goed om te horen,’ zei Charlotte. Ze fronste. ‘Hoewel er niets mis is met het nemen van antidepressiva als je die nodig hebt.’

Typisch Charlotte om een nonchalante opmerking te veranderen in goede raad over haar mentale gezondheid, dacht Hope. Maar dit was geen verrassing: ze wist van tevoren hoe het zou gaan als ze weer naar York zou verhuizen, en ‘subtiliteit’ stond niet in het woordenboek van haar zus. ‘Weet ik,’ zei ze zachtjes. Ze probeerde haar zus aan te kijken. ‘Het gaat prima met me, Charlotte. Echt, maak je geen zorgen.’

Charlottes reactie ging verloren toen Amber met haar mond vol begon te blazen, waardoor de appelmoes over het houten tafeltje vloog. Het geroezemoes van de drukke binnentuin leek even iets te verstommen en er viel een korte stilte aan tafel, die werd verbroken door vrolijk gegiechel van de peuter en een vermoede zucht van Charlotte. ‘Gelukkig heb ik spek besteld,’ zei ze, terwijl ze naar haar bord keek. ‘Dat is best lekker met appel.’

Ze pakte haar servet erbij en begon stukken appel uit de koperkleurige pluizenbos op Ambers hoofd te plukken. Hope maakte van de gelegenheid gebruik om van onderwerp te veranderen. ‘Wat is ze groot geworden! De vorige keer dat ik haar zag, kon ze nog maar amper kruipen.’

Charlotte knikte grimmig. ‘Zo gaat dat met baby’s. Ik zou willen dat iemand meegroeiende kleding kon uitvinden.’

Hope grijnsde vol medelijden. Charlotte mopperde vaak dat hun oudere broer Harry zo onattent was geweest om twee zonen te krijgen – en de derde zat er ook al aan te komen – waardoor hij maar weinig kledingstukken kon doorgeven aan Amber. ‘Mam helpt je vast graag. Je weet hoe heerlijk ze het vindt om voor de kleintjes te winkelen.’

‘Klopt,’ zei Charlotte. ‘En ik ben haar heel dankbaar. Het punt is dat Amber spontaan de lucht in lijkt te schieten: wat de ene dag nog past, is de volgende dag ineens te krap en ik heb zoveel dingen die ze maar één keer heeft gedragen. Ik bewaar ze allemaal voor...’ Ze veegde het gezicht van haar dochter schoon zonder Hope aan te kijken. ‘Voor de volgende die kinderen krijgt.’

De onuitgesproken woorden bleven in de lucht hangen. Harry en

zijn vrouw hadden besloten dat drie zonen genoeg was voor iedere verstandige ouder en dat dit haar laatste zwangerschap zou zijn. Charlottes zwangerschap van Amber was moeizaam verlopen en was uitgelopen op een keizersnee. Ze had regelmatig gezegd dat ze dit nooit meer wilde meemaken. Logischerwijs lag de verantwoordelijkheid voor het produceren van het volgende kleinkind bij Hope. Dat was ook haar plan geweest toen ze vijf jaar eerder met Rob was getrouwd. Maar toen kwam de diagnose en was alles uit elkaar gespat. En nu wist ze niet zeker of ze ooit nog met een andere man zou zoenen, laat staan doen wat je moest doen om een kindje te maken.

‘Als het Joe maar niet is,’ zei Hope luchtig.

Joe was hun negentienjarige broertje – een nakomertje al die jaren geleden – die momenteel in zijn eerste jaar aan de universiteit van Edinburgh zat en door iedereen werd gezien als iemand zonder verantwoordelijkheidsgevoel. Charlotte rilde. ‘Moet je toch niet aan denken? Hij is zelf nog een kind.’

Dat was het lot van vele kinderen die een fijne verrassing waren geweest, dacht Hope. Joe zou altijd de jongste van het gezin blijven, zelfs als hij zelf kinderen zou krijgen. Ze zag hem voor zich: zijn rode krullen leken zo op de hare, al waren ze een stuk korter. Ze glimlachte. ‘Hij is een goede vent. Hij verzint er wel iets op.’

‘En hij heeft ons allemaal om hem te helpen.’

Helpen, en zich met hem bemoeien, dacht Hope, terwijl ze haar best deed om niet te grijnzen. De afgelopen paar jaar was ze duizenden keren dankbaar geweest voor haar familie, maar ze kon niet ontkennen dat hun goedbedoelde bemoeienissen ook wat overweldigend konden zijn. ‘Gelukkig is Joe slim zat en weet hij alles van de bloemetjes en de bijtjes,’ zei ze op milde toon. ‘Ik denk niet dat je binnenkort Ambers babykleertjes hoeft over te dragen, tenzij iemand in het dorp ze nodig heeft.’

Charlotte viel even stil terwijl ze het laatste beetje appelmoes uit het bakje schraapte. ‘Over het dorp gesproken: ik kwam Simon Wells tegen vorige week. Hij vroeg naar je.’

Het was een onschuldige zin en Charlotte sprak hem uit alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Maar ook dit spelletje kende Hope als geen ander. Simon Wells was een oud-klasgenoot die in Upper Pop-

pleton woonde, waar ze was opgegroeid. Hetzelfde dorp waar Charlotte en haar ouders nog woonden, waar iedereen contact onderhield met de burens en vroeg naar familieleden die waren verhuisd. Het was goed mogelijk dat Simon inderdaad uit beleefdheid had gevraagd hoe het met Hope ging, zeker gezien het feit dat iedereen daar ongetwijfeld wel wist dat ze weer was teruggekeerd naar York. Maar daar doelde haar zus niet op. ‘Charlotte...’

‘Ik bedoel er niets mee,’ zei haar zus met grote ogen. ‘Hij is een prima vent: single, en hij ziet er niet verkeerd uit. Ga eens een keer wat met hem drinken en haal samen herinneringen op.’

‘Ik wil niet met hem op date,’ zei Hope op vlakke toon.

‘Oké.’ Charlotte liet zich niet van de wijs brengen. ‘Dat snap ik wel. En onlinedaten dan? Je had toch Bumble gedownload?’

Hope deed haar best om niet hardop te zuchten. Dat klopte en de app had op haar telefoon gestaan, ongeopend en ietwat beschuldigend, totdat ze hem weer had verwijderd. ‘Ik ben er nog niet klaar voor.’

Charlotte nam een hap cannellinibonen en kauwde nadenkend terwijl ze naar Hope bleef kijken. ‘Maar in Londen ben je wel een paar keer op date gegaan, toch?’ zei ze zodra ze haar eten had doorgeslikt. ‘Ik weet dat die datingapps ook niet ideaal zijn, maar was het zo vreselijk dat je helemaal niemand meer wilt ontmoeten?’

Hope onderdrukte de behoefte om haar hoofd te schudden en keek in plaats daarvan naar het lentezonnetje dat op de amberkleurige zandstenen muren van de binnentuin speelde. Er was een moment geweest dat ze had opengestaan voor daten. Ze was niet dolenthousiast geweest, maar ze was bereid om te accepteren dat het na achttien maanden wellicht tijd was om haar leven weer op te pakken, en ze wist dat ze ergens moest beginnen. Eén of twee van die dates waren best goed gegaan en hadden geleid tot tweede en derde dates. Ze had zich door een van hen laten zoenen: een jongen die Matt heette, en het was niet vreselijk geweest. Alleen vreemd, alsof het iemand anders overkwam. Op hun volgende date had ze meer verteld over haar relatiegeschiedenis en ineens was alles veranderd. Hij had vol medelijden en afschuw geluisterd, zich door de rest van de date heen geslagen en toen niet meer gereageerd op haar

berichten. De volgende was Adam, die zijn adem uitblies tijdens hun tweede date en zei dat hij niet zeker wist of hij er klaar voor was om de man na Rob te zijn. Daarna had ze het onderwerp vermeden en vage antwoorden gegeven die wezen op een mislukt huwelijk. Toen ze thuiskwam, huilde ze in haar kussen omdat het verkeerd voelde om net te doen alsof. Uiteindelijk had ze besloten dat haar hart wel genoeg klappen had gekregen. Sindsdien was ze niet meer op date gegaan.

‘Ik ben er gewoon nog niet klaar voor,’ zei ze weer tegen Charlotte, voordat ze zocht naar iets om die woorden te verzachten. ‘Ik wil eerst hier een beetje aarden, op krachten komen en de stad weer ontdekken. Misschien ga ik wel op zoek naar een baan.’

Charlotte begon te stralen. ‘Dat is een geweldig idee. Ik zag laatst iets wat me perfect lijkt, een mooi salaris, bij een prima bedrijf...’ zei ze enthousiast. Maar toen leek ze te zien hoe Hope naar haar keek. ‘Maar volgens mij weet je zelf prima wat je zoekt.’

Dat was een deel van het probleem, dacht Hope. Ze had geen idee waar ze naar op zoek was. Ze wilde alleen weg van wie ze eerder was, iets nieuws proberen. Haar gedachten dwaalden terug naar de sierlijke turquoise inkt van de vacature op het raam van het Ever After Emporium en ze voelde diep vanbinnen iets ontwaken: een kleine tinteling van iets wat mogelijk opwindend zou kunnen zijn.

Ze glimlachte naar Charlotte. ‘Ik heb geen flauw idee,’ zei ze, terwijl een uitbarsting van optimisme haar hart verwarmde. ‘Maar ik hoop dat ik het weet als ik het zie.’